

ΝΥΧΙΕΣ.

Παρατήρησις ἐνὸς μὴ ἔχοντος τὴν μνήμην ἀσθενῆ :

Ὁ βουλευτὴς Ὑδρας κ. Γκίκας ἐχρημάτισε πολιτικὸς φίλος τοῦ κ. Βούλγαρη καὶ ὁ Βούλγαρης ἀπέθανεν· προσεκολλήθη ἔπειτα εἰς τὸ κόμμα τοῦ Δεληγεώργη· ὁ Δεληγεώργης ἀπεβίωσεν· ἔγινε μετὰ ταῦτα ζαϊμικός καὶ προχθὲς ὁ κ. Γκίκας ἐκίδευσ τὸν κ. Ζαῖμην.

Τώρα μεταξὺ τῶν τρικουπικῶν καὶ τῶν κουμουνδουρικῶν σφοδρὰ γίνεται πάλη, τῶν μὲν πρώτων ὠθούντων τὸν κ. Γκίκαν παρὰ τῷ κ. Κουμουνδούρῳ καὶ τῶν ἄλλων παραρμούντων αὐτὸν νὰ ἀφαισώθῃ τῷ κ. Τρικούτῳ.

Πληροφορούμεθα ὅτι ὁ φίλος κ. Δ. Κορομηλάς, ἐκλεχθεὶς ἐσχάτως μέλος τῆς ἐπὶ τῆς ὀνοματοθεσίας τῶν δημοτικῶν ὁδῶν ἐπιτροπῆς, σκοπὸν ἔχει νὰ προτείνῃ ὡς ὀνόματα ὁδῶν ὅλους τοὺς τίτλους τῶν κωμωδιῶν του. Οὕτω πως εἶναι βέβαιος ὅτι ἐξασφαλίζει τὴν ἀθανασία τῶν ἔργων του.

Ὁ Κουμουνδούρος ἕνα ἐπιτάφιόν του λόγον εἶχεν ἀρχίσει διὰ τῶν λέξεων : «*Ἀποκαλυφθῆτε πρὸ τοῦ μεγάλου νεκροῦ.*» Ἡ ἀρχὴ τοῦ ἐπιταφίου τοῦ Ζαῖμης ἦτο : *Κλίνατε γύνυ ἐνώπιον μεγάλου νεκροῦ.* Τώρα εἰς τὸν πρῶτον ἐπιτάφιον τὸν ὁποῖον θὰ ἐκφωνήσῃ πιστεύομεν ὅτι αἱ πρῶται τοῦ λέξεις θὰ εἶναι : *Πέσατε πρηνηδὸν ἐνώπιον μεγάλου νεκροῦ.*»

Ἡ μόνη ἀλήθεια τὴν ὁποῖαν ἐξεστόμισεν ὁ ἐκ Μέσης Βουλευτὴς Τσουτσουνάτος, εἰς καὶ αὐτὸς ἐκ τῶν ἀναγαγόν-

των τὰ ρουσφέτια εἰς ἐμπόριον, ἦτο ὅταν μετὰ ψυχικοῦ πόνου ἐφώναζεν ἀπὸ τοῦ βήματος περὶ τοῦ ὑπουργείου Τρικούπη : «*Μᾶς ἔκαμε φτωχοὺς, δὲν ἔχομε ψωμί νὰ φάμε.*»

Οἱ λόγοι αὗτοι τοῦ κ. Ζερβοῦ ἐξήρχοντο πράγματι ἐκ μέσης καρδίας.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Τὸ ἄκρον ἄκρον ἀπληστίας τοῦ κ. Τσουτσουνάτου :
Νὰ λέγῃ-ὅτι ἔχασε 450 χήρας.

Βλέπων τις εἰς τὴν ὀρεινότεραν τῆς Βουλῆς γωνίαν τὸν κ. Γρίβαν Ζοφερὸν, ἄγριον, ὑπ' αὐτὸν δὲ ἀμέσως τὸν κ. Βούλγαρη ἱλαρὸν, ἤμερον, νομίζει ὅτι βλέπει εἰκονογραφίαν τοῦ μύθου : *Ὁ λύκος καὶ τὸ ἀρνίον.*

Βίδικοι λόγοι τοῦ κ. Τσουτσουνάτου :
«*Δὲν πρέπει νὰ κάμωμεν πόλεμον, χωρὶς νὰ ἔχωμεν καμμίαν στερεότητα εὐρωπαϊκῆς δυνάμεως.*»

Πιστεύομεν ὅτι λέγων στερεότητα ἐννοεῖ χερσαίας δυνάμεις· εἰς μέλλοντα δὲ λόγον θὰ ὁμιλήσῃ καὶ περὶ ὑγρότητος διὰ νὰ συμπεριλάβῃ καὶ ναυτικές δυνάμεις.

Καὶ τότε μόνον θὰ εἶναι σωστὸς Τσουτσουνάτος.

Δ'. | ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ» | 19

N I N A

ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΗΘΟΓΡΑΦΙΑ.

VI. — Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ.

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φύλλον.)

Ὁ νεανίας ὅμως ἀτάραχος ἐξηκολούθει.

— Ἡ πράξις σας ἦτο αἰσιμὸς πράξις . . .

— Ἀλλὰ Κύριε—ἐπανελάθεν ὁ Μαρκήσιος—τελειώσατε, Ὁ νεανίας ἐξηκολούθει.

—Μὴ μὲ διακόπτετε νὰ τελειώσω. Δύνασθε ἐν τούτοις νὰ ἐπανορθώσητε τὴν συμφορὰν.

— Ἔγω' ἂς ἀκούσωμεν πῶς.

— Νυμφεύμενος τὴν ἀδελφὴν μου.

— Τοῦτο εἶναι ἀδύνατον.

— Τότε . . . μέχρι τῆς ἐσπέρας θὰ περιμένω τοὺς μάρτυράς σας.

— Νὰ μονομαχήσω μὲ σᾶς !

— Ἄ ! ἰδὼ μόνον προσβάλλεται ἡ εὐγένειά σας ; Καὶ ὅταν εἰσέρχεσθε ὡς λωποδύτης εἰς τὸν οἶκον τῶν τιμίων ἀνθρώπων διὰ νὰ φέρετε τὴν δυστυχίαν οὔτε μία θριξ τῆς εὐγενείας σας δὲν προσβάλλεται ! Δέχεσθε τὸ πρῶτον κύριε εὐγενῇ ἢ τὸ δεύτερον ;

Ὁ Μαρκήσιος ἐσκέπτετο.

— Ἐντὸς δέκα ἡμερῶν ὀφείλετε νὰ νυμφευθῆτε τὴν ἀδελφὴν μου· ἄλλ' ἐὰν ὑποσχόμενος ἀθετήσῃτε τὸν λόγον σας, ὁ πτωχὸς ἐργάτης τοῦ λαοῦ θὰ σᾶς διατάξῃ τὸ καθήκον, ἐκδικούμενος τὴν τιμὴν τῆς οἰκογενείας του.

Ὁ Μαρκήσιος εὐρέθη στενοχωρημένος. Ἐσκέπτετο δὲ τίνι τρόπῳ ν' ἀπαλλαγῇ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ.

— Ἔγω—εἶπεν ἐπὶ τέλους—μέχρι τῆς ἐσπέρας θὰ ἔχετε τὴν ἀπαντησίαν μου. Δύνασθε νὰ ἀπέλθετε.

Ὁ νεανίας ἐν τούτοις ἴστατο μὲ ἐσταυρωμένας τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους παρατηρῶν αὐτὸν.

— ἔχετε ἄλλο τι νὰ μοι εἴπητε ;—ἠρώτησεν ὁ Μαρκήσιος.

— Ἔγω νὰ σας εἶπω ὅτι ὀνομάζομαι Ἐρνέστος Μαρταῖν καὶ ἀλλοίμονον εἰς ἐκείνον ὅστις θελήσῃ νὰ παίξῃ μὲ τὰ ἱερώτερα τῶν αἰσθημάτων μου. Ἔγω νὰ σᾶς εἶπω ἀκόμη ὅτι ἀφιερωθὲν ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης τὴν ζωὴν μου εἰς τὸ νὰ ἐκδικήσω τὴν τιμὴν τῆς οἰκογενείας μας, τὴν τιμὴν τῆς ἀ-